

právních předpokladů použití, což také učinil. Ostatně již poukázal odvolací soud k tomu, že výpověď znalce, kterého obě strany zvolily a proti jehož výpovědi za sporu, pokud se týče potřeby doplnění, nečinily námitek ani návrhů, jest určitá a obširná, takže nelze z nálezu vyvoditi, že jest nedostatečný (§ 362 c. ř. s.). Ostatně vzhledem k předeslaným úvahám, že otázka valorisace odpadá v tomto sporu, nepadají jeho výpočty pro rozhodnutí sporu na váhu. Tím pozbývají významu všechny další četné výtky, jež dovolatelka činí z důvodů vadnosti a neúplnosti řízení, a netřeba se proto jimi podrobně obírat. Odvolací soud je dále toho názoru, že význam prohlášení ze dne 16. února 1905 a 1. září 1905 sluší vykládati jen v úzké spojitosti. Nelze ovšem přehlížeti, že obě prohlášení vydaly tytéž smluvní strany, jež vzájemně si prodaly a koupily velkostatky v krátké době po sobě. Oběma šlo o to, by dalším prodejem koupeného velkostatku dosáhly zisku a by každý byl účasten též na zisku druhého určitým podílem. Žalovaný se zavázal k výplatě podílu na zisku a když Václav B. dne 1. září 1905 koupil od žalovaného velkostatek N., vymínil si opět způsobem zcela podobným podíl na zisku. Jest pravděpodobné, že prohlášení ze dne 1. září 1905 vzniklo v důsledku prohlášení ze dne 16. února 1905. Nedá se myslet, že by žalovaný, jehož sama žalobkyně vylicuje jako zchytralého člověka, byl při prodeji velkostatku N. ponechal v platnosti svůj závazek, aniž by pomýšlel na to, by též sobě zajistil podobnou výhodu. Jest tedy mezi oběma závazky určitý vztah, ale nikoli takový, že by jeden neplatil bez druhého. Odvolací soud bere v úvahu ceny obou velkostatků v době prodeje velkostatku Ř., u velkostatku N. cenu za předpokladu, že by byly prodány v celku a že by bývalo na nich racionelně hospodařeno, porovnává pak vzájemný přetržek, podíl na přetržku obou stran a dochází k závěru, že by tyto nároky vzájemně byly vyrovnány. Avšak tak dalece nelze s ním souhlasiti. Jest tu jistě ta souvislost, že žalovaný, když došlo také k prodeji N., chtěl, vymíniv si rovněž podíl na zisku, paralyzovati svůj dřívější závazek. Ale vzájemnou závislost mezi oběma závazky a nároky v tom smyslu, že by jeden byl současně podmíněn druhým, žalovaný nijak zřetelně nevyjádřil. Tehdy, když kupoval od B-a, nevědělo se, že zase B. koupí od něho. Žádný z nich nemohl také býti nucen k odprodeji statku, jehož nabyl, tudíž ani k tomu, by též prodal svůj statek, protože došlo již k odprodeji druhého velkostatku. Proto, byl-li jeden statek prodán, druhý nikoliv, nelze přihlížeti k ceně druhého neprodaného velkostatku. Ale úvahy, že základna pro výpočet podílů na zisku, se kterouž jediné počítaly smluvní strany, byla pozdějšími nepředvídanými a během řady let se vyvinuvšími poměry zcela změněna, stačí již k tomu, by žalobní nárok nebyl uznán po právu.

Čís. 7685.

Procesní plná moc právního zástupce opravňuje ho k opravným prostředkům. Obmezení rozsahu plné moci (§ 31 c. ř. s.) jest přípustno

jen v těch mezích a za těch podmínek, jež stanoví právo procesní. Neplatí tu ustanovení § 7 zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n.

Byla-li nájemní smlouva uzavřena pouze s manželem, jest dáti výpověď jen jemu, nikoliv i manželce.

Nebyly-li zachovány předpisy o obsahu a o době pozvání ke schůzi obecního zastupitelstva, nemá to v zápětí neplatnost usnesení obecního zastupitelstva, již nelze vyvozovati ani z toho, že schůze obecního zastupitelstva nebyla veřejně vyhlášena a že ve vyhlášce nebylo označeno místo, kde se bude sezení konati.

K pravoplatnosti usnesení obecního zastupitelstva, jímž byla dána nájemníku v obecním domě výpověď z bytu, se nevyhledává, by bylo usnesení vypovězenému doručeno.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, Rv I 1460/27.)

Proti výpovědi žalující obce Š. v Čechách žalovaným manželům Rudolfu a Albíně H-ovým z bytu v obecním domě podali žalovaní námítky. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, odvolací soud výpověď zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalující obce ohledně žalované Albiny H-ové, vyhověl mu však ohledně žalovaného Rudolfa H-a a obnovil ohledně něho rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Nebylo třeba přihlížeti k námitce žalovaných, že Pavel Sch. jako starosta obce Š. nebyl oprávněn podati dovolání, o něž jde, poněvadž prý není výkazu o tom, že se obecní zastupitelstvo usneslo, podati dovolání, ano je ze spisů patrné, že právní zástupce žalující obce byl zmocněn k jejímu zastupování v souzeném sporu procesní plnou mocí, vyhovující předpisům § 55 druhý odstavec a § 34 čtvrtý odstavec zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zákona pro Čechy. Neboť procesní plná moc daná advokátu opravňuje ho podle § 31 čís. 1 c. ř. s. podati žalobu a předsebráti všechny procesní úkony k právní rozepři se vztahující, tudíž i podati opravné prostředky (Neumann I. str. 538). Omezení rozsahu plné moci v § 31 c. ř. s. vytčeného jest přípustno jen v těch mezích a za těch podmínek, jak je stanoví procesní právo, a neplatí tu tudíž ustanovení § 7 zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. (novela k obecnímu řádu), jak se snad žalovaní domnívají.

Dovolání uplatňuje toliko dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. Činí tak, pokud se druhé žalované týče, neprávem, ohledně prvního žalovaného však právem. Je zjištěno, že nájemcem sporného bytu byl toliko první žalovaný. Podle toho byla nájemní smlouva toliko s ním uzavřena a mohla proto i výpověď, která jako jednostranné prohlášení vypovídajícího vede podle § 1116 obč. zák. k rozvázání smlouvy nájemní, býti dána jen jemu jako smluvníku, s nímž byla nájemní smlouva uzavřena.

Důsledkem toho, nebyla-li druhá žalovaná smluvníkem v nájemní smlouvě a bydlí-li v bytě, o nějž jde, jen jako manželka prvního žalovaného (§ 92 obč. zák.), nemohla jí ani smlouva býti žalobkyní vypovězena. Druhá žalovaná namítala proto ve sporu právem nedostatek pasivní legitimace. Dovolání po té stránce jest tudíž neodůvodněné.

Jinak se má věc ohledně prvního žalovaného. Tento namítal ve sporu, jak bylo prvním soudem neodporovatelně zjištěno, že tu není řádného a pravoplatného usnesení obecního zastupitelstva žalující obce, jakž vyžaduje § 31 čís. 3 zákona na ochranu nájemníků čís. 48/25 sb. z. a n., zejména, že sezení obecního zastupitelstva nebylo řádně svoláno, že nebylo schopné k usnášení a že nebylo veřejné. Avšak žádná z výtek neobstojí. První soud zjistil, že do sezení byli několik dní před ním pozváni osobně všichni členové obecního zastupitelstva způsobem v místě obvyklým (písemným pozváním), že sezení bylo veřejné, že byla při něm zjištěna schopnost k usnášení a že usnesení o výpovědi bylo učiněno jednomyslně. Toto zjištění nebylo odvoláním žalovaných dotčeno. Žalovaní vytýkali jen, že nebylo zjištěno, že sezení nebylo veřejně vyhlášeno a že pozvání k sezení bylo doručeno členům obecního zastupitelstva den nebo dva dny před sezením, ač § 42 obecního zřízení předpisuje, že se má obecní zastupitelstvo svolati alespoň tři dny před shromážděním, a konečně že ve vyhlášce nebyla uvedena výpověď žalovaných jako část pořadu sezení. Toto zjištění prvního soudu, na něž je dovolací soud podle §§ 498 a 513 c. ř. s. vázán, stačilo pro úsudek, že jest nesprávným názor žalovaných jakož i odvolacího soudu, že nešlo o řádné usnesení obecního zastupitelstva, a vysvitne to blíže z následující úvahy. Podle § 42 (4) zákona ze dne 15. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy ve znění zákona ze dne 25. března 1889, čís. 28 z. zák. má se ovšem obecní zastupitelstvo svolati alespoň tři dny před shromážděním a mají se mu zároveň oznámiti věci, o kterých se bude rokovati. Podle § 2 zákona ze dne 7. února 1919, čís. 75 sb. z. a n. (novela k obecnímu zřízení) musí býti konání schůzí obecního zastupitelstva s označením místa, dne a hodiny, jakož i pořadu způsobem v místě obvyklým veřejně vyhlášeno alespoň tři dny napřed, v případech pilných alespoň jeden den napřed. Z toho však vyplývá toliko, že tyto předpisy o obsahu a době pozvání jsou pravidlem, jich nezachování nepůsobí však neplatnost usnesení, kterýžto následek se pojí jen k porušení předpisů obsažených v odstavci druhém a třetím uvedeného § 42 ustanovujících, že jsou neplatná jen usnesení obecního zastupitelství, jež se stala ve schůzích, které nebyly svolány starostou neb jeho náměstkem nebo k nimž nebyli všichni členové obecního zastupitelstva písemně pozváni. Že tomu tak nebylo, nebylo ani tvrzeno a je naopak zjištěno, že se tak stalo. Nelze tudíž z toho důvodu, že výpověď z bytu žalovaným nebyla jako bod v pořadu jednání členům obecního zastupitelstva pozváním sdělena aneb že nebylo dbáno lhůty předepsané v § 42 čtvrtý odstavec vyvozovati neplatnost učiněného usnesení (srovn. Boh. čís. 558 A). Řečená novela k obecnímu zřízení neobsahuje ustanovení, podle něhož by nezachování předpisů § 2 mělo v zápětí neplatnost usnesení obecního

zastupitelstva, učiněného ve schůzi, svolané s porušením těchto předpisů, zdůrazňuje toliko, že ustanovením tímto byla zachována zásada obligatorního osobního pozvání všech členů obecního zastupitelstva pod sankcí neplatnosti usnesení (Boh. čís. 522). Nelze proto ani z té okolnosti, že schůze obecního zastupitelstva nebyla veřejně vyhlášena a že ve vyhlášce nebylo označeno místo, kde se bude sezení odbývat, vyvozovati neplatnost usnesení. Zbývá řešiti otázku pravoplatnosti usnesení. Prvý žalovaný namítal, že se nestalo pravoplatným, an neměl možnosti je napadati, ježto mu nebylo doručeno. Odvolací soud míní, že nejde o pravoplatné usnesení, ana, jak dále zjišťuje, nebyla výpověď jako část pořadu veřejně vyhlášena a tím ani prvému žalovanému známa a usnesení nebylo mu doručeno. Ale nelze s nimi souhlasiti. Jak ze spisů plyne a jest nesporno, jde o byt obývaný žalovaným na základě smlouvy nájemní v domě patřícím žalující straně jako soukromému vlastníku. Nenáleží tudíž usnesení o výpovědi z tohoto bytu k úředním úkonům žalující strany, jež by spadaly ve smyslu zákona ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy do oboru úřední působnosti obecního zastupitelstva (§ 31 a násl.), zejména nejde tu o věc spadající pod § 31 čís. 1 a 2 uvedeného zákona. Na usnesení to nevztahuje se tudíž ani předpis § 99 uvedeného zákona o opravných prostředcích. K pravoplatnosti usnesení o výpovědi nebylo proto zapotřebí, by usnesení bylo zvlášť doručeno žalovanému, jemuž bylo zůstaveno na vůli, by se bránil proti výpovědi před soudem námitkami, takže ani výtky, že žalovaný neměl známosti o usnesení, nemůže mu prospěti. Tím pozbyla také námitka žalovaného, že nejde o pravoplatné usnesení, ježto mu nebylo doručeno, věcného podkladu, ano nebylo ani tvrzeno, že některý z poplatníků obce podal stížnost proti usnesení. Ostatně rozuměti jest po rozumu zákona (§ 31 (1) čís. 3 zák. čís. 48/25 sb. z. a n.) pravoplatným usnesením obecního zastupitelstva u obce usnesení, které jest platné podle předpisů zákona o obec. zřiz. (§ 42 obec. zřiz.). Že tomu tak jest v souzeném případě, bylo již dovedeno.

Čís. 7686.

Ustanovení § 11 konk. ř. nevztahuje se na odložení exekuce nuceným vyklizením místností. V takovém případě jest v exekučním řízení pokračovati bez ohledu na předpis § 12 konk. ř.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, R II 435/27.)

Usnesením ze dne 7. října 1927 byla na návrh vymáhající věřitelky povolena exekuce nuceným vyklizením místností. Dne 2. listopadu 1927 byl na jmění dlužníka vyhlášen úpadek. Usnesením z téhož dne odložil exekuční soud exekuci podle § 11 konk. ř. na 60 dní. Rekursem k stížnosti vymáhající strany zrušil toto usnesení a uložil prvému soudu, by v exekučním řízení pokračoval, jelikož se ustanovení § 11